IhnX Fsâ k¦e]¯nÂ CStÈcn

1

കവിത എന്റെ സങ്കല്പത്തിൽ

ഇടശ്ശേരി

നിത്യതരുണിയാണു കവിത. ഇതരസാഹിത്യ ശാഖകളിൽനിന്ന് അവൾ ഭിന്നപ്രകൃതയാണ്. ചെറുകഥളെപ്പോലെ പൊട്ടിത്തെറിപ്പില്ല. നോവലുകളെപ്പോലെ വാചാലയല്ല. നാടകത്തെപ്പോലെ പ്രകടഭാവഹാവങ്ങളോടു കൂടിയ പ്രൗഢയുമല്ല. കുറച്ചധികം അടക്കവും ഒതുക്കവും കാണിക്കുകയും സവിശേഷപരിഗണന അർഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരോമനത്തമാണു കവിത. പക്ഷേ, അവൾ കൊഞ്ചുന്ന വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾ കേൾക്കാൻ തത്ത്വജ്ഞാനികൾ ചെവികൂർപ്പിക്കുന്നു. ജീവിതായോധനത്തിന്നിറങ്ങുന്നവർക്ക് അവൾ വീരകൃപാണമാണ്; മുറിപ്പെട്ടു തിരിച്ചെത്തുന്നവർക്ക് അമൃതബിന്ദുവും.

ഈ സവിശേഷതകൊണ്ടുതന്നെ സാഹിത്യ തറവാട്ടിലെ ആ കൊച്ചുസുന്ദരി എല്ലാവരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നു. നിൽപ്പ്, നടപ്പ്, ആംഗ്യം, ഭാഷണം, കളി, ചിരി, ആടയാഭരണങ്ങൾ – എല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നു. എപ്പോഴും ഭയാശങ്കകൾ; ലാളനങ്ങളോടൊപ്പം അവസാനിക്കാത്ത ഉപദേശങ്ങൾ, താക്കീതുകൾ, എല്ലാം അവളെ ചുഴന്നുനിൽക്കുന്നു.

അവൾ എന്ത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു? ആശങ്ക. കൊഞ്ചൽ അധികമാവുന്നു. കർത്തവ്യോദ്ബോധനം. കാതിലും കഴുത്തിലും ഒന്നുമില്ലാതെ നടന്നാൽ നന്നോ? മുത്തശ്ശിയുടെ വാത്സല്യപ്രകടനം. കുറച്ച് ഏറിപ്പോകുന്നു. അമ്മാവന്റെ കണ്ണുരുട്ടൽ. എന്നിട്ടും കുറെ തെറ്റിദ്ധാരണകളുണ്ട്. ഈ ഭയാശങ്കകളിൽ ചിലതെങ്കിലും അസ്ഥാനത്തല്ല എന്ന് തോന്നുന്നു.

കവിത മരിക്കാൻ പോവുകയാണ്; കവിത മരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുവരെ പറഞ്ഞുവെച്ച പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. അവരും ഒരു ഗദ്ഗദത്തോടെയാണ് ഇതു പറയുന്നത്. കവിതയോടുള്ള വിരോധം കൊണ്ടാവാൻ വയ്യാ. കാരണം, മുഖ്യമായും കവിതാനിരൂപണത്തിലൂടെയാണ് അവർ ഇന്നത്തെ സമുന്നതപദവിയിലെത്തിയിട്ടുള്ളത്. കവിതാപക്ഷപാതികൾ ഒപ്പത്തിനൊപ്പം പറഞ്ഞ് അവരുടെ വായ് മൂടുകയല്ല വേണ്ടത്; സഹൃദയലോകത്തിനു ചിന്തിക്കാൻ പോലും വയ്യാത്ത ആ സ്ഥിതിവിശേഷം, കവിത ഇല്ലാതാകുന്ന ഒരവസ്ഥ വന്നുപോകാതിരിക്കാനുള്ള മുൻകരുതലുകൾ എടുക്കുകയാണ്.

കവിത മെലിയുന്നുണ്ട്. പോഷകാഹാരത്തിന്റെ കുറവാണോ? ശാസ്ത്രീയമായി തയ്യാർ ചെയ്ത, ടിൻ ഫുഡ് ആണ് ഈയിടെയായി അവൾക്കു കൊടുക്കുന്നത്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ നിർമ്മൂലനം ചെയ്യുക, ശാസ്ത്രീയമായി ചിന്തിക്കുക എന്ന ഉദ്ബോധനങ്ങൾ ഏറെ നാളായി കവികൾക്കുനേരെ വിളിച്ചുകൂവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. ഈ ശാസ്ത്രഭക്ഷണമല്ലേ കവിതയുടെ അരോചകത്വത്തിന്നു നിദാനമെന്ന് എനിക്ക് ബലമായ സംശയമുണ്ട്.

കവിതയുടെ മുഖ്യധർമ്മം വിജ്ഞാനപ്രചരണമാണോ? കവിതയിൽ വൈകാരികമായ ഒരംശമുണ്ടെന്നുള്ളതു നേരാണ്. അതു കേവലകലയിൽനിന്ന് അതിനെ അതിരിട്ടു നിർത്തുന്നു. പക്ഷേ, വൈകാരികാംശത്തിന്നായിരിക്കണം പ്രാധാന്യമെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. വൈജ്ഞാനികാംശം കൂടുമ്പോൾ കവിത ശാസ്ത്രസാഹിത്യത്തിന്റേയോ തത്ത്വജ്ഞാനത്തിന്റെയോ മണ്ഡലത്തിലേക്കു തരാതരംപോലെ നീങ്ങിപ്പോവുകയാണ്.

കവിയുടെ സങ്കൽപശക്തിയും അയാളുടെ പകൽക്കിനാവുകൾ കാണുന്ന സ്വഭാവവുമാണ് കവിതയിലെ വൈകാരികാംശത്തിന്നു നിദാനം. ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണത്തിന്നു അത്യാവശ്യമായ യുക്തിയുക്തത സ്വപ്നത്തിന്നു വേണമെന്നില്ല. ശാസ്രീയസത്യം എന്നു നാം വ്യവഹരിക്കാറുള്ള ഒന്നുണ്ടല്ലോ, അതിനെ മറികടന്നുപോയിട്ടാണ് പലപ്പോഴും മഹത്തായ സ്വപ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. സ്വപ്നലോകത്തിൽ മാത്രമല്ല, യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലും ഈ ശാസ്ത്രീയസത്യത്തെ പലപ്പോഴും വേലിക്കലെ നിർത്താൻ കൊള്ളൂ. നമ്മുടെ നൂലാമാലപിടിച്ച കുടുംബജീവിതത്തിലും സമൂഹജീവിതത്തിലും ഈ ശാസ്ത്രീയസത്യത്തിന്നു യാതൊരസ്തിത്വവും ഉണ്ടാവാൻ വയ്യ. പലപ്പോഴും കവിസങ്കൽപ്പത്തിന്റെ മഹിമയെ കെടുത്തിക്കളയാനേ ശാസ്ത്രീയബോധം പര്യാപ്തമാകുന്നുള്ളു.

മനുഷ്യവർഗത്തിൽ ഓരോന്നിനും തനതായ ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ കനത്ത ഭണ്ഡാരമുണ്ട്. ഭാരതത്തിന് അതിന്റേതായ പുരാണേതിഹാസങ്ങൾ അനർഘമായ ഈടുവെപ്പാണ്. ഇത്തരം നിക്ഷേപങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു ജനസമൂഹവും ഭൂമുഖത്തില്ല. പക്ഷേ, ഇവയിൽ പലതും ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ നൈമിഷികസ്ഥായിഭാവം പോലും ഇല്ലാത്തവയാണ്. അതുകൊണ്ട് അന്ധവിശ്വാസകോടിയിൽ പെടുന്നവയാണ്. പക്ഷേ, ലോകോത്തരസാഹിത്യങ്ങൾ പ്രാചീനരും അർവാചീനരുമായ മഹാകവികൾ ഈ മിഥ്യാസങ്കൽപങ്ങളിൽ അടിത്തറ പാകി പടുത്തുയർത്തിയവയാണെന്നു കാണാം.

അപ്പോൾ ചോദ്യം: അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ പുനർജ്ജീവിപ്പിക്കണമോ? അമ്പിളിയെ പാമ്പു വിഴുങ്ങും എന്ന് വിശ്വസിക്കണമോ? സുംഭനിസുംഭസംഹാരിണിയെ സേവിച്ച് വസൂരിയെ

IhnX Fsâ
k¦e]¯nÂ
CStÈcn

2

നിവാരണം ചെയ്യണോ? ഓരോ കുടിയിരിപ്പിലും രക്തേശ്വരിമണികണ്ഠൻമാരും മച്ചിൽ ശക്തിസ്വരൂപിണിയും കുടിയിരിക്കുന്നു എന്ന ബോധം അടുത്ത തലമുറക്കു കൈമാറിക്കൊടുക്കണമോ? ഐശ്വര്യഹേതുവെന്നു വിശ്വസിച്ച് ഈ ഇടുങ്ങിയ കേരളത്തിൽ ഏക്കറിന് ഒരു സെന്റുവീതം പാമ്പിൻകാവിനുവേണ്ടി ഒഴിച്ചിടണോ? ഇങ്ങനെ ഒരായിരം ചോദ്യങ്ങൾ ഉയരാം. കവിയുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിലും അവന്റെ പണിപ്പുരയിലും ഇതെല്ലാം വേണമെന്നു തന്നെയാണ് എന്റെയും ഉത്തരം, ഒരു വിശദീകരണത്തോടുകൂടി.

മനുഷ്യമനസ്സ് കേവലമായ സത്യത്തെ - ശാസ്ത്രത്തെ തന്നെ - ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും അസത്യമയങ്ങളായ സങ്കൽപ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു വികാരവത്താകാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ആ വികാരമാകട്ടെ കൃത്രിമവുമല്ല, ആഴമറ്റതുമല്ല. മനസ്സിന്റെ ഈ പ്രത്യേക കഴിവിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് അഭിനയകല നിലനിൽക്കുന്നത്. എന്തിന് അഭിനയകല? സാഹിത്യത്തിൽതന്നെ അതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാണ്. നളിനിയും ലീലയും ആശാന്റെ കല്പിതകഥാപാത്രങ്ങളാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയാണല്ലോ ആ കാവ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ സഹൃദയർ വികാരവിവശരായി കണ്ണുനീർ തൂകുന്നത്.

ക്ഷമിക്കണം, എന്നെപ്പറ്റിതന്നെ രണ്ടുവാക്ക്. 'അഭയം തേടി' എന്ന പേരിൽ ഒരു കവിത എഴുതി. അതുവായിക്കാനിടയായ ഒരു പരിചിതൻ അല്പം അദ്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു: ഇടശ്ശേരി ശബരിമലക്ക് പോയിട്ടുണ്ട്, അല്ലേ? പോയാലെന്താണെന്നറിയില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം അതുമാത്രം എന്നിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ലന്ന് തോന്നി. ഞാൻ കടന്നു നിഷേധിച്ചില്ല. കഠിനവ്രതങ്ങൾകൊണ്ടു കൈവരുന്ന ഗുരുസ്വാമിപദത്തിന്റെ പരിവേഷം ഒരയ്യപ്പൻവിളക്കുപോലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത എനിക്കു തനിയെ വീണുകിട്ടുകയാണല്ലോ. അങ്ങു കിഴക്കൊരു മലമുടിയിലേക്കു കാലവർഷാരംഭത്തിൽ നിറകുടങ്ങളുമേറ്റിക്കൊണ്ടു കയറിപ്പോകുന്ന മഴമേഘങ്ങളെപ്പോലെ മരംകോച്ചും തണുപ്പിൽ കുലുങ്ങാതെ ഇരുമുടിക്കെട്ടും പേറി ആയിരക്കണക്കിൽ അസിതവസ്ത്രധാരികളായ ഭക്തൻമാർ നീങ്ങുന്നതു കാലംതോറുമുള്ള കാഴ്ചയാണ്. കനത്ത ജീവിതച്ചുമടും പേറി അത്രയും വിശ്വാസത്തോടെതന്നെ വാർദ്ധക്യത്താൽ വിറയ്ക്കുന്ന കാലുകൾ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചു സ്വന്തം ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിൽ ഞാൻ മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നു. അവരുടെ മനോഹരമായ സങ്കൽപ്പത്തെ ഞാനെന്റെ പണിപ്പുരയിൽ സൂക്ഷിച്ച് എന്റെ ജീവിതത്തിന് ഒരമൂല്യപ്രതീകത്തെ വാർത്തെടുത്തതിൽ അശാസ്ത്രീയതയുണ്ടെങ്കിൽ അതവിടെ കിടന്നോട്ടെ. 'അഭയം തേടി' എന്ന കവിത വായിച്ചതിൻ ഫലമായി ഇക്കൊല്ലം നാല് അയ്യപ്പൻമാർകൂടി മലച്ചവിട്ടാൻ പോയെങ്കിൽ അവരുടെ പുണ്യത്തിനോ ക്ലേശത്തിനോ എനിക്ക് ഒരു ഉത്തരവാദിത്വവുമില്ല.

അപ്പോൾ നമ്മുടെ മുപ്പത്തുമുക്കോടി ദേവൻമാരടങ്ങിയ പുരാണസങ്കേതങ്ങളെയും ഭൂതപ്രേതപിശാച സമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങളെയും എന്തിന്റെ പേരിലായാലും ഒരു കവി നിഷേധിച്ചുകൂടാത്തതാണ്.

കൊഞ്ചൽ അധികമാകുന്നു എന്നാണല്ലോ മറ്റൊരാക്ഷേപം. എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളെയും സോഷ്യലിസം എന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള മാനവരാശിയുടെ പ്രയാണത്തിന് തേർച്ചക്രങ്ങളാക്കണമെന്നു വാദിക്കുന്നവരിൽനിന്നാണ് ഈ പരാതി. കവിയെ സോദ്ദേശമാക്കുന്നതു പാപമാവും എന്നെനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. പക്ഷേ, കവിതക്ക് അതിന്റേതായ പരിമിതികളുണ്ട് എന്നു വിസ്മരിക്കരുത്.

'അളിയുടെ കഴൽ താങ്ങിടാം ശിരീഷം
കിളിയുടെ കാലടി താങ്ങുകില്ല കുഞ്ഞേ'

എന്ന് ഈ സാഹസികപ്രവണതയോടു പറയേണ്ടി വരുന്നു.

പരാഗസംക്രമണം കൊണ്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ സസ്യവിഭവം പരിപുഷ്ടമാകുന്നത്. ആ മഹാകൃത്യം പൂമ്പാറ്റയുടെ പൊൻചിറകുകൾ നിർവഹിക്കുന്നു. സോദ്ദേശമല്ലാതെ തന്നെ അവ ഈ മഹാസേവനം നടത്തുന്നതും അതുപോലെയാണ്. തനിക്ക് സമൂഹബോധം പോരാ എന്ന് കവിയോട് തട്ടികയറുന്നതും എനിക്കു സമൂഹത്തോടു ഒരുത്തരവാദിത്വവുമില്ലെന്നു മറുപടിപറയുന്നതും രണ്ട് അതിവാദങ്ങളാണെന്നേ തോന്നിയിട്ടുള്ളു. എന്നല്ല, സോഷ്യലിസത്തിലേക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തിന് ഫലപ്രദമായി പല സംഭാവനകളും ചെയ്യാൻ പാർട്ടിക്കുള്ളിലുള്ളവരെക്കാൾ പുറത്തുനിൽക്കുന്നവർക്കാണു സാധിക്കുന്നത്. കാരണം, അവ പരാഗണം തന്നെ നടത്തുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. പറക്കുന്നു എന്നുവച്ച് പൂമ്പാറ്റകൾ ബോംബർവിമാനങ്ങളാകണമെന്ന് ശഠിക്കുന്നത് എന്തൊരു വിഡ്ഢിത്തമാണ്!

കവിത വേണ്ടിടത്തോളം അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നില്ല എന്ന ആക്ഷേപം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആവശ്യത്തിന് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാത്തവൾ അവളുടെ സൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശത്തെത്തന്നെ തകരാറിലാക്കുന്നു. പക്ഷേ ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെയധികം തെറ്റിദ്ധാരണ കടന്നു കൂടിയിട്ടില്ലേ എന്നു സംശയമുണ്ട്. മുത്തശ്ശി അവരുടെ ഇളക്കത്താലിയും തോടയും മൂക്കുത്തിയും അണിയിച്ചു പുറത്തേക്കയക്കുന്ന ദൗഹിത്രിയെ നോക്കി അവളുടെ ബോയ് ഫ്രണ്ട് മന്ത്രിക്കുകയാണ്, നമുക്ക് ഈജിപ്തിലെ പിരമിഡുകൾ തുരന്നുകടന്ന് അവിടെ വിശ്രമം കൊള്ളുന്ന സൗന്ദര്യധാമങ്ങളെ കണ്ടു രസിക്കാമെന്ന്.

കാവ്യശരീരത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന് ആടിത്തിളങ്ങിയ ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ കണ്ടു രസിച്ച

I hX Fsâ
k¦e]¯Â
CStÈc

വർക്ക് ഇന്നത്തെ പെൺകിടാവിന്റെ ഉചിതവർണവിന്യാസത്തിലുള്ള ശ്രദ്ധ മനസ്സിലാവില്ല. അതിലോലങ്ങളും സ്വയം പ്രദർശിക്കപ്പെടുന്നതിനുപകരം ദർശനീയങ്ങളായ അംഗങ്ങളിൽ വെളിച്ചം തൂകുക എന്ന ധർമ്മം നിറവേറ്റുന്നവയുമായ അലങ്കാരങ്ങളെയും അവയുടെ വിന്യാസരീതികളെയും പറ്റി പറയുമ്പോൾ അവർ മനസ്സിലാക്കാൻ കൂട്ടാക്കുന്നുമില്ല. മറിച്ച് ദുർഗ്രഹത എന്നു പിറുപിറുത്തിരിക്കയാണ്.

ദുർഗ്രഹതയുണ്ട്. നേരമ്പോക്കുള്ള ഒരു ദൗർഭാഗ്യമായിരുന്നു അത്. പുതിയ കവിത എഴുതുന്നവരും ആധുനികരെന്ന വിഭാഗത്തിൽ നില്ക്കുകയോ നിർത്തുകയോ ചെയ്തവരുമായ കവികളുണ്ടല്ലോ, അവർതന്നെ പരസ്പരം പിറുപിറുക്കുന്ന ഒരു മന്ത്രമായിട്ടല്ലേ ദുർഗ്രഹത എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

മനസ്സിലാകാത്തതു കവിയുടേയോ അനുവാചകന്റേയോ കുറ്റംകൊണ്ടല്ലെന്നു ഞാൻ പറയുമ്പോൾ എന്റെ സമനില തെറ്റിയിരിക്കുന്നുവെന്നു സംശയിക്കരുത്, ഞാൻ വിവരിക്കാം:

കാവ്യാനുശീലനത്തെ സഹായിക്കാനുള്ളതാണല്ലോ അലങ്കാരശാസ്ത്രം. അനുവാചകനു കവിഹൃദയത്തെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള മാർഗദർശകമാണത്. ആ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കരാവലംബം കിട്ടുന്നതിന്നു മുമ്പ് രൂപകത്തിൽനിന്നു രൂപകാദിശയോക്തിയിലേക്കു നയിച്ച കവിയുടെ വിചിത്രമായ പിഞ്ഛികാചലനത്തിനു മുമ്പിൽ അനുവാചകൻ പരുങ്ങിയിരിക്കണം.

സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളുടെ മൂല്യനിർണ്ണയത്തിന് ഉതകിയ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പകർപ്പുകളോ അനുകരണങ്ങളോ അല്ലാതെ മലയാളഭാഷക്ക് സ്വന്തമായ ഒരലങ്കാരശാസ്ത്രം ഉദിക്കുകയോ വളരുകയോ വികസിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. ഏതാണ്ട് 1930-നു ശേഷമെങ്കിലും ഭാഷാകവിതയിൽ പുതിയ പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പലതരം ഇസങ്ങളുടെ ഒരു വേലിയേറ്റം തന്നെ സംഭവിച്ചു. ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ വന്ന കവിതകളെല്ലാം അവക്കായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത പഴയ മാനദണ്ഡങ്ങൾവെച്ചളക്കാനോ ഭിന്നരുചിയോടെ വൈദേശികസാഹിത്യത്തിൽ ഉടലെടുത്ത കാവ്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് അന്നാട്ടിൽ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തെ കടം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നളക്കാനോ മാത്രമേ ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളു. കൈരളിയുടെ കാവ്യലോകത്തിലെ പുതിയ പ്രവണതകളെ മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്ന ഒരു സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം ഇവിടെ വളർന്നുവരുന്നില്ലെങ്കിൽ കേരളീയസഹൃദയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കവിത മരിച്ചതുതന്നെ.

ഇനി ചിന്താവിഷയം കാവ്യാംഗനക്കു വേണ്ടിടത്തോളം അച്ചടക്കമില്ലെന്നാണ്. 1947-നു ശേഷമാണ് ഈ പരാതി ഉയർന്നുവന്നത് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. 1947 ഭാരതീയജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു വഴിത്തിരിവാണല്ലോ. ഈ ആക്ഷേപം കവികളുടെ നേർക്കുള്ളതിനേക്കാൾ രൂക്ഷതരമാണ് നോവലുകളുടെയും നാടകങ്ങളുടെയും നേർക്ക്. അതുകൊണ്ട് ഈ വാദമുഖത്തിനു മറുപടി പറയാൻ ഇക്കാലത്തെ സാഹിത്യ നിർമ്മാതാക്കൾക്ക് എല്ലാവർക്കുംകൂടി ഒരു വക്കീൽ മതി. സാമ്പത്തികബന്ധത്തിലും കുടുംബബന്ധത്തിലുമാണ് ഈ അച്ചടക്കരാഹിത്യം പ്രകടമാകുന്നത്. വദാന്യതയും കാരുണ്യവും സാഹിത്യത്തിലും ജനജീവിതത്തിലും മൂല്യമുള്ള സദാചാരബോധങ്ങളായിരുന്നു. 1947-നു ശേഷമെങ്കിലും ഇന്ത്യയുടെ ആഭ്യന്തരജീവിതത്തിൽ കാരുണ്യം കള്ളനാണയവും വദാന്യത പൊങ്ങച്ചവുമായിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥാനത്തു നീതിബോധത്തിനാണ് ഇന്നു മൂല്യം.

'ഒരു കാശൊരു കാശുവിലശൈല -
ചെറുവിദ്ദീനവിലാപമേറ്റുചൊല്ലി'

യാചകബാലനെക്കണ്ടു തപിച്ച ആ കവിഹൃദയം തണുപ്പിക്കുവാൻ അന്ന് ഒരു വ്യക്തിയുടെ വദാന്യതയ്ക്കു സാദ്ധ്യമാകുമായിരുന്നു.

'വെമ്പുക, വിളറുക, വിറകൊള്ളുക,നോക്കു
നിൻ പുരോഭാഗത്തതാ ധീരകർമ്മാവാം നാളെ'

എന്നെഴുതിയ കാലത്ത് നീതിപൂർവ്വകമായ സാമ്പതികസമത്വത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥതിക്കു മാത്രമല്ലാതെ ആ ഹൃദയാഗ്നിയെ ശമിപ്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുവന്നു.

കാരുണ്യത്തിനുവേണ്ടി കേഴുകയും നീതിക്കുവേണ്ടി അലറുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതകളെ അച്ചടക്കത്തിന്റെ മാനദണ്ഡംവെച്ചു താരതമ്യം ചെയ്യാൻവയ്യാ.

കുടുംബബന്ധത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള അച്ചടക്കരാഹിത്യമാകട്ടെ പരിഭ്രമജനകമായ വിതാനത്തിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവിടെയും സമത്വാധിഷ്ഠിതമായ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധമാണ് പ്രശ്നം. അടിമത്തത്തെ അത്രയും മനോഹരമായ മൂടുപടമണിയിച്ചു നടത്തിയിട്ടുള്ള രാജ്യം പക്ഷേ, കേരളത്തെപ്പോലെ വേറെയില്ല. നമ്മൾ പൊളിച്ചു കളഞ്ഞ ജന്മി - കുടിയാൻ വവ്യസ്ഥിതി നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്. കൊന്നിട്ടപ്പോഴാണ് അതിന്റെ ഭീഷണത തികച്ചും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അക്കാലത്തെ കുടിയാൻമാരെപ്പോലെ ഇന്നത്തെ ഭാര്യമാരും തങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരും സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നവരുമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു നടക്കുന്നു. അടിമത്തം ദയാർഹമാകുന്നത് അതിന്റെ അസ്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചു ബോധംതന്നെയില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലാണ്.

സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സമുദായത്തിന്ന് അതിന്റെ പ്രാഥമികഘടകമായ കുടുംബത്തിൽ അടിമത്തത്തെ, അതു പൊന്നിൽപ്പൊതിഞ്ഞതായാലും ശരി, വെച്ചുപുലർത്താനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരൻ വിഭാവനംചെയ്യുന്ന കുടുംബത്തിലെ സീത തന്നോട് അഗ്നിപ്രവേശ

നത്തിലൂടെ പരിശുദ്ധി തെളിയിക്കാനാവശ്യപ്പെടുന്ന രാമനോടു പറയുന്നു; ആര്യപുത്രാ, അങ്ങും എന്നെപ്പിരിഞ്ഞ് അതിസുന്ദരിമാരായ വാനരയുവതികളുള്ള കിഷ്കിന്ധയിലായിരുന്നുവല്ലോ. ലക്ഷ്മണാ, ജ്യേഷ്ഠനു മറ്റൊരഗ്നികുണ്ഡംകൂടി നിർമ്മിക്കൂ. പരിശുദ്ധി കൃത്യമായി പാലിക്കപ്പെടുക തന്നെ വേണം.

അനഭിമതനായ ഒരു പുരുഷനാൽ, അയാൾ ഭർത്താവായിപ്പോയെന്ന കാരണം കൊണ്ട്, ആമരണം ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെടുന്ന അനുകമ്പാർഹയായ ഒരു സ്ത്രീയെ പതിവ്രതയെന്നു പുകഴ്ത്താൻ സാമൂഹ്യബോധമുള്ള ഒരു സാഹിത്യനിർമ്മാതാവും കൂട്ടാക്കുകയില്ല. തെറ്റായ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിന്നിരുന്ന കുടുംബം എന്ന സമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകം സത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ തകരുകയാണ്. അടിത്തറ മാറ്റിയേ പറ്റൂ.

ഈ അവസരത്തിൽ കവികളോടും ഒരഭ്യർത്ഥനയുണ്ട്. ആനുകാലികജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞു ജീവിതം എങ്ങിനെയായിത്തീരണമെന്ന വിഭാവനകൂടി ഉത്തമകവിതയിൽ പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

കാലത്തിനൊത്തു മാറാനും സമൂഹത്തെ മാറ്റിമറിക്കാനുള്ള കരുത്ത് കേരളീയകവികളുടെ തൂലികയ്ക്കുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടു കവിതയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ച് എനിക്കൊരാശങ്കയുമില്ല.